

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Considera IV. Quid sit, & qualis Voluntas Dei quoad nos?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

comparatione) salutem, mercedem, & præmium recipere.

Quis non obstupescat, voluntatem Dei hæc imperantem, Christum hæc exequentem intuens? O sane magnum, aliquid hæc Voluntas est, quæ tantum potest, quæ tanti apud Christum est, cui se tantum Homo-Deus submittit: Submittit autem ad exemplum meum vel maximè, ut ex ipso discam, Voluntatem Dei nosse, amare, æstimare, exequi, inhærere illi, vivere illi, illi eviscerari, illi pati, illi perire, illi immori. O Jesu Magister mi, fac me prout melius nosti, mancipium, jumentum sanctissimæ hujus Dei voluntatis. Tibi verò ô Adoranda Dei voluntas gratulor talem servum, qualis erat Christus, sed in simul rogo, ut quæ tantum in Christum potuisti, & fecisti, possis & in me, facias & in me. Siquidem non minus ego, & sum, & esse teneor, & esse pro meâ pusillitate cupio subditus subiectus, mancipatus, divinissimæ, suavissimæque tuæ potestati, ac dominationi, quàm fuit Christus. Quidni igitur me captivas voluntas sancta? nunquid aliud vis à me, quàm ut servus tuus fieri velim? En volo: facito. O quàm felix ero tibi serviens!

123.

CONSIDERA IV. Quid sit, & qualis Voluntas Dei quoad nos?

I. Dei voluntas est nobis principium essendi. Essentiam enim & naturam, quam habet quæque creatura, habet ex Dei voluntate. Quod vel ex eo patet: Quia idè creaturæ non sunt, nec existunt in rerum naturâ, quia à Deo conditæ non sunt, non sunt autem conditæ, quia condi illas

124.

V.P. Druz. Op. II.

H

volun.

112
xi
: usca
: I
V

voluntas non fuit. Voluntas ergo Dei est omnium nostrum, hoc est omnium Creaturarum Mater, quæ nos in Ideis Sapientiæ, artiumque divinarum regulis, ac in Omnipotentiâ Divinâ tantquam semine latentes, in utero suo prima concepit, eduxit, existere, aliquidque esse ex nihilo fecit. Voluntas quoque divina, est veluti alveus quidam, & meatus multiplex, Oceanum illud Essentiæ divinæ multipliciter pro cuiusque nostrum naturæ & essentiæ existentiâ derivans.

125.

Hinc Colligam Voluntatem hanc Dei esse mihi Matris loco habendam, pietateque Matris debitâ honorandam. Colligam etiam curandum mihi esse, ne unquam hunc essentiæ, influentiarum donorum divinorum meatum & alveum in me obstruam, aut incidam, sed curabo potius quantum ex me, quàm maximum huic meatui receptum apud me facere, ut quàm copiosissime per illum ad me bona Dei deriventur: quin etiam studebo ipse huic meatui vias facilitare ad animam meam, novis ut quotidie cursibus & influxibus gratiarum cœlestium me locupletet.

126.

II. Dei voluntas est Regina nostra, & Domina. Gubernat enim nos quos creavit, providet iis, quos produxit, conservat eos, quos fecit. Obiit ergo partes nutricum, parentum, magistratum, magistrorum, pædagogorum. Hinc tota series providentiæ ejus circa nos naturalis & supernaturalis, ad eò lactea delicata, mirabilis, efficax, sollicita, ut sic curet, unum quemlibet solum ac si curet, de aliis nihil cogitet: passer finitimu nutu ejus non cadit in terram; capillos numeravit nostros, vestigia nostra considerat: fœnum agri tam eleganter vestit. unò verbo, tantum cura

est omni
arum Me
que divi
vinâ ca
ima con
ex nihilo
luti alve
eanum
cujusque
erivans.
Dei est
que Mar
urandum
nfluentia
am in me
us quan
atui rece
ffime pe
in etiam
e ad an
us & in
pletet.
& Domi
providet
uos fecit
n, magi
n. Hinc
naturalis
, mirabi
nemlibet
asser sine
os nume
t: fœrum
tum cura
um

uni muscæ impendit, & industriæ suæ dat, quan-
tùm totus mundus, cum totâ suâ sapientiâ dare
illi non posset. Unus homo, si divinæ circa se
Voluntatis providentiam consideraret, vita illi
sua non sufficeret: sed oculi nobis non sunt ad ista
qui ad vana alia oculatissimi sumus. Hoc unum
punctum satis esse mihi deberet ad amandam Dei
voluntatem, omnique curâ semper exequen-
dam.

III. Dei voluntas centrum est, ad quod om-
nia, & à quo omnia percurrunt. Velit nolit
homo Voluntati Dei subest, & eam facit; est
enim illa adeò potens & efficax, ut vel in hoc
ipso quòd eam homo non faciat, faciat illam; si-
quidem non est sine Dei voluntate, quòd quis
non faciat Dei voluntatem: non enim homo pos-
set illam non facere, si illa nollet se non fieri. Vult
ergo non fieri, quod vult fieri? ita omninò. quod
enim vult fieri per beneplacitum, vult idem non
fieri per permissionem: hoc est, vult fieri; sed
permittit non fieri; permittit autem, quia vult
permittere, suamque libertatem creaturæ con-
servare. Generosa nimirum est Dei voluntas:
serviri sibi, & servari se vult à Volentibus, ne-
minem cogit. Si vis, servi mihi; ego volo ut ser-
vias, tibi liberum esse volo ut servias, liber es, fac
quod placet. Servis mihi? facis quod volo. non
vis servire? permitto: sed tamen & sic facis quod
volo; facis nimirum id, quòd ego permittere vo-
lo. at illo discrimine, quòd serviens mihi, volun-
tatis, quam facis, habeas præmium; non servi-
ens mihi, Voluntatis quàm permittentem facis,
habeas pœnam. Sic ergo homo peccans currit
à Deo placato, ad Deum iratum: dum non vult

112
xi
v. usque
: I
V

facere voluntatem coronaturam, facit punituram. Et sic ad Dei voluntatem omnia redeunt, omnia currunt, ut ad centrum, sive rectâ lineâ, sive obliquâ tendant, ad centrum tendunt. Hinc colligam consultius esse voluntatem Dei facere coronaturam, quàm punituram.

128.

IV. Dei voluntas est nobis regula operandi & lex vivendi. Voluit nos sibi attendere, se nosse, secundum se in omnibus corpusve animamve attinentibus regi. Unde omnium omninò nostrarum operationum præscripsit nobis formam præscripsit autem, vel per seipsam immediatè, vel per naturam impressam, qualis est in bestiis præscriptio) vel per rationis lumen, vel per potestates, vel per consuetudinem. Præscripsit quomodo cum Deo, cum superiore, cum pare, inferiore, viveremus; quid, quo ordine deberemus Deo, nobis, aliis, & ne multa loquar, non est actio, non est officii hominis ulla pars, cui legem non dederit Deus, juxta quam fiat. Facit nobiscum, ut pædagogus, rudem adhuc formans puerum, cui omnium agendorum, non agendorum normam dat. quæ se cum parentibus & majoribus quæ cum paribus, inferioribus, quæ domi, quæ foris gerat. pedem sine se domo efferre, a præceptis discedere non sinit; si discedat, corrigit, format aspectum, labia, manuum, digitorum etiam motus, ita agit nobiscum Dei voluntas, non discoli sumus, ac protervi. Statuam hujus magistri præcepta nosse, iisque regi, curabo discipulus non esse puer: si quid in me tale deprehendam, reprehendam, & puniam, & corrigam.

129.

V. Dei voluntas aliter nobiscum, aliter cum Irrationalibus agit. Cum illis agit, ut cum man-

cipiis

eipii, nobiscum, ut cum ingenuis. alias creatu-
 ras juxta suam regulam dirigit, ipsis regulam non
 attendentibus: unde aguntur, patiuntur, juxta
 regulam quam agunt; sunt ut instrumenta artifi-
 cum, mallei, limæ, penicilli, quibus artifex uti-
 tur in opere, sed ipsa usum sui esse nesciunt. O-
 ritur Sol, lucet, occidit: quare? non scit. rota-
 tur assiduo cœlum, quorsum? non scit. nidifi-
 cat avis, quorsum? non scit. aguntur in finem,
 sed quem, ipsæ hæ res nesciunt; in illum quem in-
 tendit Deus. Alia hominum ratio: Sumus in
 manu voluntatis divinæ, ut discipulus apud Ma-
 gistrum, cujus manum hic tenet, & ductat in
 opere, sed simul artem docet, & jubet spectare:
 non solum agit Magister, sed cum discipulo agit:
 docerque, ut sciat quid & quomodo agat. Ita-
 que voluntas Dei hominem existere vult, sed si-
 mul vult ab eo sciri, cur existat; vult illum vive-
 re, sed vult scire quare, & quomodo vivat; vult
 agere, sed vult scire quare & quomodo agat: hinc
 illi regulam ostendit existendi, vivendi, agendi,
 loquendi, cogitandi, orandi, laborandi, omnia
 operandi, non operandique, juxta quam omnia
 perficiat. Quæ hæc regula? modo dixi. Vo-
 luntas ipsa, quomodo ostendit illam? Inspirando,
 in scripturis revelando, per rationem dictando &c.
 Sicut ergo discipulus non errat Magistri ductum,
 & artis præscripta servando, sic homo Dei volun-
 tatem in omnibus attendendo. Age ut te Deus
 agere vult, omnia Sancta sunt. Et hæc esse uni-
 ca cura hominum deberet: sed proh dolor! non est,
 Vivimus & agimus vel casu, vel ex nostro, vel
 ex hominum arbitrio, non è Dei.

Ex his discam, quæ fit hominum felicitas ha-
 bere

130.

H 3

bere

117
 xi
 v. usca
 : I
 V

bere hunc Doctorem! quæ felicitas eundem sequi.

2. Discam, quæ debetur gratitudo divinæ voluntati, quæ me in omnibus etiam vilissimis actibus meis dirigit per seipsam.

3. Discam, Amorem honesti, & ordinis, & regularum. Voluntas Dei tam ordinem amat, ut se totam occupet in ordine inducendo, perturbatione vero ordinis excludendâ. nullam actionem relinquit sine regula.

Hinc 4. discam, omnem regulam quamcumque non metiri ex objecto, de quo est, sed ex auctore, à quo est. Regula illa, quam despicio, Dei voluntas est, & hoc audeo?

5. Discam, summam esse felicitatem regi voluntate Dei, & ipso Deo: summam miseriam esse, recedere à voluntate Dei, quia est recedere à Deo; summam esse stultitiam, eâ uti nolle; quia hoc est Deo uti nolle. Atque id tam in parvis, quàm in magnis rebus, quia eadem est in omnibus Dei voluntas, esto non eadem quæ vult; non est autem injuria objecto & rei volitæ, sed ipsi volenti, & voluntati; quod diligenter notandum est parvarum legum contemptoribus, in Religione, in Republicâ, in Conscientiâ.

CONSIDERA. V. *Quid exigat à nobis Voluntas DEI?*

131.

Primo. Exigit à nobis voluntas Dei cognitionem, ut scilicet eam perfectè sciamus, quantum ad officium, statum, ætatem, occupationes nostras attinet. Hoc enim sublatô, frustra sunt reliqua. Hinc fons perditionis humanæ, Ignoratio voluntatis divinæ: ad eam tollendam ipse

Deus
sua e
quid
tum
crebr
meant
aliosc
Sa
rem &
cujus
Causa
Dign
Jesu
rerum
hujus
nobis
essenc
trum
Neces
mur
Ti
tium
prodi
quod
trudit
hoc r
ut sci
sua v
tolle
prom
Nihil
pram
vult c
Et q
Deus